

Milý Zdeňku!

Zdraví tě babička ze Skalky. Za měsíc je začátek července a před tebou dva dlouhé měsíce prázdnin. Jistě se těšíš. Také já se moc těším. Doufám, že tady zůstaneš, když ne přes celé prázdniny, tak alespoň, jako obvykle, jeden měsíc. Až přijedeš, bude tu na tebe čekat tvůj oblíbený tvarohový koláč a nadívané kuřátko. Jídla, která máš tak rád. Také Stáňa odvedle se na tebe ptal, kdy se objevíš. To víš, už se nemůže dočkat, až spolu vyrazíte do lesa na maliny a na koupálko.

Tu trojku, která ti hrozí z matiky, si určitě opravíš. Zbytečně by ti kazila jinak pěkné vysvědčení. Máma mi říkala, že i češtinu jsi dokázal vylepšit z trojky na jedničku. To mě moc potěšilo.

Co mě ale, chlapče, mrzí, je tvé kouření. Ano, vím to! Tvoje máti se mi svěřila. Našla v tvé školní brašně krabičku cigaret, když ti tam dávala svačinu. Ne, nechtěla, jen jí to moc trápilo. Potřebovala se svěřit. Víím, víím, je ti čtrnáct let a děti v tvém věku to zkouší. Také my jsme nebývali lepší. Chci věřit, že to byla jen klukovina a kuřák se z tebe nikdy nestane.

Kouření je něco hodně nedobrého, věř mi, mluvím z vlastní zkušenosti. Já jsem také kdysi kouřila a ne málo. Každý rok jsem prokouřila svoji dovolenou. Že to není možné? Ale ano, je to tak. Když jsem totiž spočítala peníze, které padly na kouření, měla bych za ně skvělou dovolenou někde v Alpách nebo u moře. Dopřát si obojí nebylo možné a tak to cigarety pokaždé vyhrály. Místo krásné dovolené zakouřené plíce, žluté zuby, páchnoucí dech. Tak jsem to dopracovala! A začalo to docela nevinně. Poprvé s kamarádkami za stodolou, pak tajně na střední škole a nakonec v zaměstnání. V pracovním kolektivu se kouřilo a já nechtěla vybočovat, být jiná. Navíc jsem si s cigaretou připadala jako dáma. Dnes je mi to k smíchu, ale mládí je už takové.

Ještě mi nebylo ani padesát a už jsem měla potíže s dechem a začalo mě zlobit srdce. Byla jsem stále unavená, vyčerpaná. Lékařka mi na rovinu řekla, že to nevidí vůbec dobře a pokud nepřestanu kouřit, dává mi tak pět let života. Polekalo mě to, to si můžeš myslet. Umřít se mi nechtělo, ale přestat kouřit? Pro mě něco nepředstavitelného! Nakonec zdravý rozum zvítězil. Sekla jsem s tím, ale nebylo to vůbec snadné, to mi věř! Stále jsem kouřit přestávala a znovu začínala. Neměla jsem pevnou vůli. Když jsem si konečně myslela, že to mám definitivně za sebou, stačilo větší pracovní vypětí, nějaký problém v zaměstnání nebo v rodině a už to tu bylo zase! Pokaždé se našel důvod, proč si zapálit. Kromě toho mě trápily abstinenci příznaky. Byla jsem podrážděná, bez nálady, prostě nešťastná. To už mi bylo jasné, že to sama nezvládnu. Vyhledala jsem tedy odbornou pomoc a začala se léčit ze závislosti. Ano, slyšíš dobře, ze závislosti! Kouření je droga jako každá jiná. I ono často potřebuje odvykací kúru. Díky této pomoci se ze mne stala nekuřačka v tom pravém slova smyslu. A vidíš, je to už 15 let, co nekouřím. Cítím se skvěle, jak jsem se nikdy necítila. Zdravotní problémy ustoupily. Jen mě mrzí, o co mě kouření připravilo. Oč lepší by býval můj život bez něho.

Proto nikdy nevěř, když uslyšíš, že kouření dělá chlapa. Opak je pravdou. Nedělá chlapy, ale slabochy – lidi nesvobodné, závislé na cigaretě, závislé na své droze. Opravdový chlap je ten, kdo se nenechá svést, kdo zůstane pevný, protože ví, že jeho rozhodnutí je správné. Chlap odolá nátlaku svého okolí, nátlaku kamarádů, přátel. A jestli kamarády ztratíš, protože s nimi nekouříš, nepiješ alkohol nebo nehraješ automaty? Žádná škoda! Nejsou to praví přátelé. Brzy se jistě najde někdo, kdo si tě bude vážit a stane se tvým dobrým kamarádem. A možná že tvoji, v úvozovkách kamarádi, kteří se ti dnes smějí, že jsi baba, protože se nechováš jako oni, se zítra k tobě připojí a budou si přát být jako ty. A ty jim tak vlastně pomůžeš. Staneš se jejich vzorem. I to je možné, i to se stává.

Milý Zdenečku, promiň, že ti tak říkám. Víím, že už nejsi dávno malý chlapec, ale skoro hotový, mladý muž. Tedy, milý Zdeňku, mám tě moc ráda, proto bych nechtěla, abys v životě udělal ty samé chyby jako tvoje babička. Záleží mi na tobě! Víím, chlapci v tvém věku nemají rádi moralizování, poučování. Rozumím tomu a nechci to dělat. Přesto jsem ti potřebovala napsat to, co jsem napsala. Máš před sebou celý život a je to tvůj život! Záleží jen na tobě, jaký bude, pro co se rozhodneš, jakou životní cestu si vybereš. Přála bych ti, aby ta cesta byla rovná, bez překážek a výmolů a dovedla tě k cíli – ke šťastnému cíli.

Zdraví tě a těší se na tebe - babička ze Skalky

Marie Burdová
marie.kretz33@seznam.cz